

Ursula és Albert a chatszobában

2025 május 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A FÖLD ÁRNYAS OLDALA – Brüsszel a sajtó és az ombudsman mellett bennünket, európaiakat is semmibe vett.

Id?söd? n? és férfi diskurál egy chatszobában, üzengetnek egymásnak. Rákattintunk ma mindenre a közösségi médiában, ami csak szembejön, még a pihent agyúak favicceire is. Hátha ennek olvasásában is találnánk pár

másodperc örömöt, és nem is kell ehhez pikáns részletekre gondolni. A n? hétgyermekes családanya, adjuk meg azért a kell? tiszteletet.

Albert – a beszélgetés férfi résztvev?je – szintén szolid személyiségnek t?nik. Több mint harminc éve egyazon munkahelyen dolgozik, ami manapság ritka, mint a fehér holló. Ráadásul a tenyészkosok spermájának lefagyaszthatóságáról írta anno a doktori értekezését, ami els? hallásra derék tudósmunkának t?nik. Vagyis Albert olyasvalaki lehet, mint Dr. Bátky a Pendragon legendában, akit így mutatnak be: „Ez az úr Bátky János, aki középkori angol rovarev?kkel foglalkozik, vagy ókori olasz csépl?gépekkel, most nem emlékszem pontosan. Szóval valamivel, ami Önt nagyon érdekli.”

Csakhogy van itt egy kis bökken?. Egyrészt Albert Bourla nem pusztán egy fiatalos hatvanas, hanem a Pfizer, a világ egyik legnagyobb gyógyszergyártójának a vezérigazgatója, egy olyan cégé, amely több mint 170 milliárd dollárt ér a t?zsdén. Ezzel együtt nem sok közünk van nekünk ehhez a görög–amerikai vállalatvezet?höz, fel?lünk azzal és azt chatel, akivel és amit csak akar. Beszélget?partnere viszont még 2021-ben Ursula von der Leyen volt, az Európai Bizottság elnöke annak az Európai Néppártnak a képviseletében, amely – már persze Magyar Péteren túl – jelenleg a német és a lengyel kormányt, valamint az Európai Parlamentet is az ellen?rzése alatt tartja.

Több mint négy év elteltével jutottunk el oda, hogy az Európai Bíróság a minap – nem joger?sen – elítélte Brüsszelt, amiért nem hozta nyilvánosságra azokat a szöveges üzeneteket, amelyeket Von der Leyen és Bourla egymással váltott, éppen akkor, amikor Európának éget? szüksége volt a koronavírust leküzd? vakcinákra.

Azóta a Covid több mint egymillió európai áldozatot követelt. Csaknem kétmilliárd adag oltásról és hírek szerint 35 milliárd eurós üzletr?l volt akkor szó, amelyet az Európai Számvev?szék – ki is fejezve az aggodalmát a lefolytatott eljárással kapcsolatban – a mindenkori legnagyobb összeg? uniós szerz?désnek nevezett. Nem tudjuk, miért pont ennyi volt (ha ennyi volt) az összeg. Nem tudjuk, miben állapodott meg Von der Leyen és Bourla, s azért nem tudjuk, mert nem hozták nyilvánosságra az üzenetváltást, s?t technikai okokra is hivatkozva meg sem találták ezeket az üzeneteket.

A rutinszer?vé vált egzecíroztatás részeként Magyarországot a legutóbb is vád érte, amiért nem tartja tiszteletben a sajtószabadságot. De az említett ügyben Brüsszelb?l lerázták még a The New York Timest is, amely beperelte ?ket Von der Leyen üzeneteinek visszatartása miatt. S?t Vera Jourová, Von der Leyen számunkra „jó emlék?”, azóta persze – a többi hasonsz?r?höz foghatóan – levitézlett alelnöke, aki pedig az átláthatóságért is felel?s volt a brüsszeli testületen belül, azt közölte, nem járt eredménnyel a bizottsági elnökn? sms-ei utáni kutakodás. Viszont ez remek alkalom számunkra, hogy emlékeztessünk: ugyanez a cseh asszony Magyarországot meg így leckéztette éppen a sajtószabadság ügyében: „ha nem lesz partner, akkor az bizony sokba fog fájni a magyar kormánynak”.

Jourová meg a Pfizergate körüli kétségek eloszlatásában nem volt partner. Persze ne képzeljük úgy, hogy ezeknek az embereknek elveik lennének. Nekik fizetésük van, megbízatásuk van, hálózatuk van. Ennek akarnak megfelelni. Illúzió – állítja e sorok írója három évtized tapasztalatával –, hogy a „sajtós”, a „médiareferens”, a „kommunikációs menedzser” (tisztelet a kivételnek) a sajtószabadság el?segít?je lenne. A megbízója érdekeit tartja szem el?tt, amint azt temérdek meg nem válaszolt vagy hárított megkeresés tanúsítja.

De akkor legalább ezek a megbízók ne papoljanak folyton a sajtószabadságról, politikai céllal meg f?leg ne!

Rövid úton elhajtották a megkeresésével az európai ombudsmant is. ? olyan jogvéd? tisztségvisel?, akinek mi, uniós adófizet?k fedezzük a szerény, de azért nem megalázó, havi 11 millió forintnak megfelel? fizetését. Vagyis ebb?l az ügyb?l is világos, hogy senkit nem érdekel az uniós elitben, neki mi a véleménye. A díszpinty szerepét szánták neki, avagy egy masniét a sokat emlegetett „európai ház” csomagolásán.

Nem jártak sokkal jobban azok az európai parlamenti képvisel?k sem, akiket pedig az uniós polgárok azért választottak meg, hogy kiálljanak az érdekeik mellett Brüsszelben és Strasbourgban. Az EP a Covid kezelésének vizsgálatára összehívott különbizottsága – a kulcspozíciókban természetesen az uniós f?sodor politikusaival – meghallgatta volna Von der Leyent ebben az ügyben, de a parlament szintén f?sodratú vezet?sége (az úgynevezett elnökök konferenciája) ezt nem tette lehet?vé.

Gondoljunk bele, lehet, hogy nekik van igazuk! Von der Leyen bizonyára emlékszik rá, miket írogatott Bourlának egy ilyen fontos ügyben, illetve milyen válaszokat kapott. Ha ezek az üzenetek nyilvánosságra kerülnének, egyel?re beláthatatlan következményekkel is járhatnának. Vagyis Brüsszel politikai kárt lenne kénytelen elkönyvelni, s ki tudja, kiket söpörne el a lavina? Persze ma már az Európai Bizottság sem állítja olyan magasra a

mércét saját magával szemben, mint huszonhat évvel ezel?tt, amikor korrupció miatt lemondott a Jacques Santer vezette egész testület.

Ma az egész brüsszeli intézményrendszer a megvesztegetési ügyekt?l hangos – az Európai Parlamentben máig nem került pont az els?sorban a szocialista frakciót érint? „Katargate” végére –, a felmerül? gyanúkat pedig nem oszlatják el megcáfolhatatlanul. Könnyen elképzelhet?, hogy ennek oka az: túl nagy lett mára a tét az európai f?sodor számára.

Amikor Santerék 1999-ben lemondtak, az unió is sokkal kisebb volt – a kelet-közép-európai országok még a csatlakozás kapujában sem álltak –, és a szuverenista jobboldal sem ostromolta az elefántcsonttornyukat. Ma érzik: kisebb csatát talán veszíthetnek, de háborút nem. Németországban a minap megalakult kormánynak már nem lenne többsége, ha most tartanák a választásokat. Franciaországban egy friss felmérés szerint a polgárok 84 százaléka nem szeretné, hogy Emmanuel Macron elnök 2032-ben visszatérjen a hatalomba. (A 2027-es választásokon ugyanis a mandátumkorlát miatt nem indulhat, öt évet biztosan ki kelll hagynia.)

Az EU mindkét nagy államában jogi akadályokat gördítenek a feltörekv? szuverenista jobboldal, az Alternatíva Németországért és a Nemzeti Tömörülés (utóbbi esetben Marine Le Pen) elé. Von der Leyen vagy a vele azonos pártszövetségbe tartozó Manfred Weber nem engedhet meg magának egy eurómilliárdokat érint? óriási botrányt. De úgy lehetnek vele, kibírnak néhány újságcikket meg EP-felszólalást a nem f?sodorbeli pártcsaládok – mint a Patrióták Európáért – részér?l.

Voltak sms-ek, de most nincsenek sms-ek.

Különben is, minden csoda három napig tart. Aztán talál magának új gumicsontot a sajtó.

Addig viszont kombinálnak az emberek. Mi van például, ha Bourla ezt az üzenetet kapta 2021-ben? „Albert, megadjuk a 32 milliárdot, de ebb?l egyet utalj vissza egy álszámlára. A lengyeleknek és a magyaroknak nagyon kellene egy kis dugipénz, most telefonált az Anne Applebaum meg valamilyen demokráciakció vagy kicsoda. Szóval a Tusk meg a Markíza vagy milyen nev? magyar ellenzéki nagyon számít ránk”. Ez persze csak csúnya spekuláció. Oszlassák hát el!

Miket is mondott Von der Leyen tavaly, az újraválasztása el?tt? Megígérte, hogy fokozzák „a demokrácia védelmét”. Fogadkozott, hogy védelmezik a média szabadságát. Leszögezte, összpontosítanak a „korrupció elleni harcra”. Nos, itt a remek alkalom, hogy egy: fokozza, védelmezze, kett?: meg összpontosítson is. No nemcsak a politikai ellenfeleivel szemben, hanem a saját háza táján is söprögetve.

Sz?cs László - www.magyarnemzet.hu



Ajánló